

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 161/2014-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. marca 2014 predbežne prerokoval sťažnosť M. S., zastúpeného advokátom JUDr. Júliusom Gogom, Advokátska kancelária, Štefánikova 47, Nitra, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 15 Cob 185/2013 z 30. septembra 2013 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. S. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. decembra 2013 doručená sťažnosť M. S., (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením

Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 15 Cob 185/2013 z 30. septembra 2013 (ďalej len „napadnuté uznesenie“).

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol: *«dňa 3.6.2013 ako navrhovateľ podal prostredníctvom právneho zástupcu na Okresný súd v Leviciach návrh o vyslovenie neplatnosti uznesenia náhradnej členskej schôdze Poľnohospodárskeho družstva v Plavých Vozokanoch (ďalej len „družstvo“) zo dňa 3.5.2013.*

Súčasne s týmto návrhom, s poukazom na priložené dôkazy a kogentnosť ust. § 239 ods. 8 Obch.z. podal sťažovateľ súdu aj návrh na vydanie predbežného opatrenia podľa § 74 a nasl. O.s.p. s návrhom, aby súd uložil odporcovi povinnosť ihneď, najneskôr v lehote do troch dní doručil Obchodnému registru Okresného súdu v Nitre vydané predbežné opatrenie so žiadosťou, aby do právoplatnosti rozhodnutia vo vecí samej nevykonal zápis zmien, ktoré predložil a ktoré navrhol s odvolaním sa na listiny zabezpečené na náhradnej členskej schôdzi dňa 3.5.2013, zakázal výkon práv tým členom predstavenstva, ktorí boli zvolení uznesením z náhradnej členskej schôdze odporcu dňa 3.5.2013 stým, že tento výkon zabezpečí doterajšie predstavenstvo.

Okresný súd v Leviciach výzvou sp. zn. 16 Cb 39/2013 doručenou sťažovateľovi dňa 28.6.2013 vyzval sťažovateľa na doplnenie návrhu na nariadenie predbežného opatrenia zo dňa 3.6.2013 tak, že „doplní v petite návrhu mená a priezviská, dátumy narodení a bydliska tých členov predstavenstva odporcu, ktorým žiada zakázať výkon ich práv vyplývajúcich z tejto funkcie.

Aj napriek dostatočne adresnému návrhu na nariadenie predbežného opatrenia, sťažovateľ tento doplnil podaním zo dňa 28.6.2013. Okresný súd v Leviciach uznesením sp. zn. 16 Cb 39/2013-174 zo dňa 23.7.2013, doručeným sťažovateľovi dňa 29.7.2013 vydal uznesenie, ktorým rozhodol: „Súd návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamieta.“

V dôvodoch rozhodnutia sa o. i. uvádza: „... dňom 26.6.2013 boli novozvolení členovia predstavenstva odporcu zapísaní do obchodného registra, čím sa zapísané údaje stali účinné aj voči tretím osobám. Za súčasného právneho stavu už predchádzajúci členovia predstavenstva zvolení na členskej schôdzi dňa 3.4.2009 na výkon svojich práv a povinností oprávnení nie sú. Zakázať výkon týchto práv a povinností súdnym rozhodnutím terajším členom predstavenstva by znemožnilo výkon predmetu podnikania odporcu a nie je

podľa názoru súdu prípustné ani v prípade, že skúmanie zákonnosti ich ustanovenia do riadiaceho orgánu družstva bude s poukazom na obsah žalobného návrhu popri ďalších skutočnostiach predmetom konania vo veci samej.“

Ďalej sa v napadnutom rozhodnutí uvádza: „Keďže navrhovateľ v prejednávanej veci neosvedčil ohrozenie svojich práv a nevyhnutnosť dočasnej úpravy právnych pomerov... súd jeho návrh v celom rozsahu zamietol“.

Keďže sťažovateľ, ako navrhovateľ sa s týmto rozhodnutím súdu a jeho odôvodnením nestotožnil, považujúc ho za nesprávne, podal v lehote proti nemu odvolanie a navrhol, aby odvolací súd v zmysle § 220 O.s.p. zmenil napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa tak, že podanému návrhu v plnom rozsahu vyhovie.

O podanom odvolaní rozhodoval Krajský súd v Nitre. Ten uznesením sp. zn. 15 Cob 185/2013-329 z 30.9.2013 prvostupňové uznesenie potvrdil ako vecne správne. Svoje rozhodnutie zdôvodnil tým, že súd prvého stupňa: správne zistil skutkový stav a z takto zisteného skutkového stavu urobil aj správny právny záver a svoje rozhodnutie aj správne odôvodnil, preto s poukazom na § 219 ods. 2 O.s.p. sa obmedzil iba na skonštatovanie správnosti napadnutého rozhodnutia.

Odvolací súd mal za preukázané, že dňom 26.6.2013 boli novozvolení členovia predstavenstva žalovaného zapísaní do obchodného registra, čím sa zapísané údaje stali účinné aj voči tretím osobám.

Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že za súčasného právneho stavu už predchádzajúci členovia predstavenstva zvolení na členskej schôdzi dňa 3.4.2009 na výkon svojich práv a povinností oprávnený nie sú a že zakázať výkon týchto práv a povinností súdnym rozhodnutím terajším členom predstavenstva by znemožnilo výkon predmetu podnikania žalovaného.»

Sťažovateľ v sťažnosti argumentuje: «keďže predmetné návrhy sťažovateľa boli dané k dispozícii súd dňom 3.6.2013 a k zápisu do obchodného registra došlo až dňom 26.6.2013, bol tu s prihliadnutím na konštrukciu zákona o konaní týkajúcom sa vydávania predbežného opatrenia dostatočný časový priestor, ktorý bolo možné súdom nepripustiť zápisy do obchodného registra.

Produkované zdôvodnenie oboma súdmi „novozvolení členovia predstavenstva odporcu boli zapísaní do obchodného registra dňom 26.6.2013, čím sa stali zapísané údaje účinné aj voči tretím osobám...“ je v prikróm rozpore s predpokladaným záverom v tomto konaní, keď po rozhodnutí, že uznesenie z členskej schôdze zo dňa 3.5.2013 je neplatné», z čoho sťažovateľ vyvodzuje arbitrárnosť a ústavnú neudržateľnosť napadnutého uznesenia krajského súdu.

Sťažovateľ preto vo veci samej navrhuje, aby po prijatí sťažnosti ústavný súd vydal takéto rozhodnutie:

„1. Uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 15 Cob 185/2013-329 z 30.9.2013, ktorým ako odvolací súd potvrdil uznesenie Okresného súdu v Leviciach č.k. 16 Cb 39/2013-174 zo dňa 23.7.2013, ktorým bol zamietnutý návrh sťažovateľa zo dňa 3.6.2013 na nariadenie predbežného opatrenia bolo porušené základné právo sťažovateľa M. S. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajského súdu v Nitre sp. zn. 15 Cob 185/2013-329 z 30.9.2013, ktorým ako odvolací súd potvrdil uznesenie Okresného súdu v Leviciach č.k. 16 Cb 39/2013-174 zo dňa 23.7.2013 a vec mu vracia na ďalšie konanie,

3. Krajský súd v Nitre je povinný nahradiť trovy právneho zastupovania sťažovateľa za zastupovanie pred Ústavným súdom SR... v sume 323,50 € vrátane DPH.“

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy oprávnený rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene alebo návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť bez ústneho pojednávania.

O zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Predmetom sťažnosti je namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, ktorý potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa (ktorým prvostupňový súd zamietol návrh sťažovateľa na nariadenie predbežného opatrenia).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom...

Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (mutatis mutandis II. ÚS 71/97).

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon (IV. ÚS 77/02). Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, ktorý predpokladá použitie ústavne súladne interpretovanej platnej a účinnej normy na zistený stav veci. V danom prípade je týmto zákonom zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“).

Pokiaľ ide o rozhodovaciu prax Európskeho súdu pre ľudské práva, táto vylučuje aplikovateľnosť čl. 6 ods. 1 dohovoru na rozhodovanie v otázke predbežných opatrení, pretože nie sú rozhodnutiami o občianskych právach alebo záväzkoch (pozri rozhodnutie *Apis versus Slovenská republika* z 10. januára 2000, č. 39754/98, v ktorom sa konštatovala neaplikovateľnosť čl. 6 dohovoru *ratione materiae* v konaní o zrušení predbežného opatrenia).

Podľa § 102 ods. 1 OSP ak treba po začatí konania dočasne upraviť pomery účastníkov alebo zabezpečiť dôkaz, pretože je obava, že neskôr ho nebude možné vykonať

alebo len s veľkými ťažkosťami, súd na návrh neodkladne nariadi predbežné opatrenie alebo zabezpečí dôkazy. Predpoklady na nariadenie predbežného opatrenia, jeho dôsledky a spôsob zániku upravujú ustanovenia § 74 až § 77 OSP.

Predbežné opatrenie je jedným zo zabezpečovacích inštitútov civilného procesu, ktorého zabezpečovacia funkcia má za cieľ dočasnou úpravou eliminovať nepriaznivé následky, ktoré by mohli pred začatím konania alebo v jeho priebehu nastať. Dočasnosť tohto opatrenia ako jeho základný znak znamená, že nejde o konečnú a definitívnu úpravu vzťahov medzi subjektmi. Nariadením predbežného opatrenia nezískava jeden z účastníkov práva, o ktorých sa má rozhodnúť až v budúcnosti, ale sa ním len dočasne upravuje určitý okruh vzťahov.

Ústavný súd sa preto pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zaoberal určením miesta a postavenia predbežného opatrenia, ak sa ten, koho sa rozhodnutie o predbežnom opatrení dotýka, domnieva (tvrdí), že došlo k porušeniu niektorého z jeho základných práv alebo slobôd.

Podľa názoru ústavného súdu rozhodovanie o návrhu na predbežné opatrenie, resp. o návrhu na zrušenie nariadeného predbežného opatrenia možno považovať za súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Predpokladom na záver o porušení základných práv a slobôd je však také porušenie, ktoré nie je napravitel'né alebo odstrániteľ'né činnosťou všeobecného súdu pred začatím konania alebo v konaní o veci samej (§ 74 a nasl. OSP, obdobne I. ÚS 46/00).

V kontexte argumentácie sťažovateľa je potrebné osobitne poznamenať, že posúdenie podmienok na nariadenie predbežného opatrenia je predovšetkým vecou všeobecných súdov (čl. 142 ústavy). Preto samotný ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) sa spravidla nepovažuje za oprávneného zasahovať do rozhodnutí o predbežných opatreniach, keďže nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov, a okrem toho ide o rozhodnutia, ktoré do práv a povinností účastníkov konania nezasahujú konečným spôsobom (IV. ÚS 82/09). Ústavný súd posudzuje problematiku predbežných opatrení zásadne iba v ojedinelých prípadoch a k zrušeniu napadnutého rozhodnutia

o nariadení predbežného opatrenia alebo o zamietnutí návrhu na jeho nariadenie pristupuje len za celkom výnimočných okolností. Ústavný súd môže zasiahnuť do rozhodnutí súdu o predbežných opatreniach iba za predpokladu, že by takým rozhodnutím došlo k procesnému excesu, ktorý by zakladal zjavný rozpor s princípmi spravodlivého procesu (obdobne III. ÚS 169/2010, III. ÚS 281/07).

V konaní o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia musia byť taktiež rešpektované minimálne požiadavky zodpovedajúce princípom spravodlivého procesu, resp. základnému právu na súdnu ochranu. Rozhodnutie o návrhu na nariadenie predbežného opatrenia musí mať predovšetkým rovnako ako iné rozhodnutia zákonný podklad, musí byť vydané príslušným orgánom a nemôže byť prejavom svojvôle, teda musí byť najmä náležite odôvodnené. Súd pritom nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04).

Ústavný súd poukazuje ďalej na to, že všeobecný súd predbežným opatrením dočasne upravuje pomery účastníkov konania, pričom je dôležité, že je povinný poskytnúť ochranu tomu, kto sa vydania predbežného opatrenia domáha, ale v rámci ústavných pravidiel tiež tomu, proti komu návrh smeruje. Predbežné opatrenia s ohľadom na ich charakter nemôžu spravidla zasiahnuť do základných práv alebo slobôd účastníkov konania, lebo rozhodnutia o nich nemusia zodpovedať konečnému meritórnemu rozhodnutiu (obdobne III. ÚS 309/2012).

Ústavný súd zistil, že krajský súd v zmysle zásad upravených v § 212 OSP preskúmal napadnuté uznesenie prvostupňového súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, a rozhodol tak, že potvrdil uznesenie Okresného súdu Levice (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 16 Cb 39/2013 z 23. júla 2013, ktorým návrh na nariadenie predbežného opatrenia podaný sťažovateľom bol zamietnutý ako nedôvodný, pretože neboli splnené zákonné podmienky na dočasnú úpravu pomerov účastníkov.

V odôvodnení napadnutého uznesenia krajského súdu sa uvádza:

«Podľa názoru odvolacieho súdu, súd prvého stupňa správne zistil skutkový stav a z takto zisteného skutkového stavu urobil aj správny právny záver a svoje rozhodnutie aj správne odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého uznesenia, a preto s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 OSP sa v odôvodnení tohto rozhodnutia obmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia bez toho, aby odvolací súd tieto dôvody opakoval.

Nariadenie predbežného opatrenia je prípustné a opodstatnené, ak sú tu právne vzťahy medzi účastníkmi vyžadujúce dočasnú úpravu, ktorá je potrebná, aby sa v ich právnych vzťahoch nevytvoril nenávratný stav alebo obava, že by výkon súdneho rozhodnutia bol ohrozený. Podmienkou pre jeho nariadenie je osvedčenie, že bez okamžitej, i keď len dočasnej úpravy právnych pomerov, by bolo právo účastníka ohrozené.

Základnými znakmi predbežných opatrení, sú ich dočasnosť a provizórnosť. Najmä atribút provizórnosti je potrebné mimoriadne vyzdvihnúť, lebo už zo samotného označenia „predbežné opatrenie“ vyplýva, že nejde - o konečnú a definitívnu úpravu vzťahov medzi subjektmi, že nariadením predbežného opatrenia nezískava jeden z účastníkov silnejšie postavenie, nezískava práva, o ktorých sa má rozhodnúť až v budúcnosti, ale sa ním len dočasne a hlavne predbežne upravuje určitý okruh vzťahov. Predbežné opatrenie neprejudikuje prípadný úspech, resp. neúspech v konaní.

Pri nariaďovaní predbežného opatrenia musí súd vždy vziať do úvahy to, že opatrenie upravuje pomery len predbežné, alebo že zaisťuje nároky dosiaľ právoplatne nepriznané. Z tohto dôvodu môže nariadiť len také predbežné opatrenie, ktoré stačí k dosiahnutiu týchto účelov, a nesmie voliť predbežné opatrenie, ktorým by sa zbytočne a nevhodne zasahovalo do práv žalovaného alebo tretej osoby. Keďže ide o predbežnú úpravu, môže sa táto úprava týkať len doby budúcej, nie minulej.

Pri rozhodovaní o predbežnom opatrení musí súd tiež uvažovať o primeranosti ujmy, ktorá by nariadením predbežného opatrenia vznikla žalovanému resp. inému účastníkovi konania. Takáto ujma nesmie byť neprimeraná výhode, ktorá sa nariadením predbežného opatrenia dostane žalobcovi.

Na zdôraznenie správnosti napadnutého uznesenia odvolací súd dodáva, že žalobca podal návrh na nariadenie predbežného opatrenia podľa § 102 OSP, ktorým žiada zakázať

výkon práv a povinností tým členom predstavenstva žalovaného, ktorí boli za jeho členov zvolení na náhradnej členskej schôdzi konanej dňa 03.05.2013. Zároveň žiadal súd, aby uložil žalovanému zabezpečiť výkon týchto práv a povinností členom predstavenstva zvoleným na členskej schôdzi dňa 03.04.2009 a predložiť žiadosť Obchodnému registru Okresného súdu v Nitre s tým, aby v odd. Dr., vo vi. č- 239/N vykonal zápis, zmien v súlade s týmto predbežným opatrením.

Z výpisu z obchodného registra žalovaného má odvolací súd za preukázané, že dňom 26.06.2013 boli novozvolení členovia predstavenstva žalovaného zapísaní do obchodného registra, čím sa zapísané údaje stali účinné aj voči tretím osobám. Odvolací súd sa stotožňuje s názorom súdu prvého stupňa, že za súčasného právneho stavu už predchádzajúci členovia predstavenstva zvolení na členskej schôdzi dňa 03.04.2009 na výkon svojich práv a povinností oprávnení nie sú a že zakázať výkon týchto práv a povinností súdnym rozhodnutím terajším členom predstavenstva by znemožnilo výkon predmetu podnikania žalovaného.

Odvolací súd ďalej dodáva, že návrhom žalobcu na vyslovenie neplatnosti ustanovenia osôb do riadiacich funkcií družstva na základe uznesenia z náhradnej členskej schôdze zo dňa 03.05.2013 sa bude zaoberať súd prvého stupňa v rámci konania vo veci samej.

Na základe uvedeného preto súd konštatuje, že súd prvého stupňa vec správne právne posúdil, keď rozhodol tak, že návrh žalobcu na nariadenie predbežného opatrenia zamietol, nakoľko žalobca neosvedčil ohrozenie svojich práv a nevyhnutnosť dočasnej úpravy právnych pomerov účastníkov konania.»

Krajský súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z ustanovení § 74 a nasl. OSP a svoje rozhodnutie riadne odôvodnil a skúmal splnenie zákonných podmienok na jeho nariadenie, teda predovšetkým otázku, či bola potrebná dočasná úprava pomerov formou predbežného opatrenia. Bez toho, aby ústavný súd podrobne opisoval právne úvahy krajského súdu uvedené v odôvodnení jeho rozhodnutia, je potrebné konštatovať, že rozhodnutie krajského súdu nie je v žiadnom prípade svojvoľné, ako to uvádza sťažovateľ, ale možno ho považovať za ústavne udržateľné. Krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia totiž uviedol jasné a zrozumiteľné dôvody, prečo potvrdil uznesenie okresného súdu

sp. zn. 16 Cb 39/2013 z 23. júla 2013 o zamietnutí návrhu sťažovateľa na nariadenie predbežného opatrenia, a v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých záverov a právnych úvah takto rozhodol. V tejto súvislosti je potrebné dodať, že sťažovateľ vo svojom návrhu na nariadenie predbežného opatrenia nedostatočne identifikoval okruh osôb, ktorých sa zamýšľané predbežné opatrenie malo týkať, a doplnil ho v súlade s výzvou okresného súdu až potom, ako boli novozvolení členovia predstavenstva žalovaného zapísaní do obchodného registra, preto v čase rozhodovania o predbežnom opatrení okresný súd už návrhu sťažovateľa nemohol vyhovieť. Ústavný súd preto konštatoval, že nezistil, že by relevancia námietok sťažovateľa smerujúcich proti napadnutému uzneseniu krajského súdu v kontexte posúdenia možného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru umožnila dospieť k záveru, ktorý by odôvodňoval vyslovenie porušenia uvedených práv.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené a s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02), sťažnosť sťažovateľa, ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu, odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa (zrušenie napadnutého uznesenia krajského súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie, priznanie náhrady trov konania) v danej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. marca 2014